

det er sådan, at man renoverer, er reglerne i lejelovgivningningen således, at hvis man får huslejestigninger, der overstiger 155 kr. pr. kvadratmeter, har man ret til genhusning.

Det er fuldstændig de samme regler, vi indfører i byfornyelseslovgivningen, således at de 20 pct. af den boligmasse, der renoveres, og som får offentlig støtte, har samme regler som de 80 pct. Der er altså en ligestilling af lejerne. Jeg synes, det er rimeligt, og jeg synes, det er et godt forslag, der kan være med til at forenkle tingene.

Til hr. Lars Kramer Mikkelsen: Hr. Lars Kramer Mikkelsen er så begejstret for Information, at han er nødt til at blande alt muligt andet ind i det. Jeg er bare nødt til at henholde mig til, at det, vi skaber her, er en situation, hvor vi giver et godt værktøj til, at vi kan få noget byfornyelse gennemført, hvor vi får mere byfornyelse for pengene, mere byfornyelse for skattekroneerne, fordi man ikke længere skal bruge så meget tid på bureaukrati, men i stedet for har et mere ensartet og enkelt regelsæt.

Endelig til hr. Morten Homann: Hvis det er sådan, at det er hop, er det små hop. Den beskyttelse, der er af lejerne i lejelovgivningningen, vil fortsat være der. Endelig vil jeg også sige, at vi har jo den situation, at vi har indfasningsstøtten, som kan være med til at afhjælpe, hvis det er sådan, at kommunen synes, at det, man har sat i værk, giver for ...

Den fg. formand (Grete Schødt):

Ja tak.

Ulrik Kragh (V):

... store lejestigninger.

Der var fire spørgsmål, det er derfor, jeg har ekstra tid.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Undskyld, jeg kom jo ind lige midt i forhandlingen. Jeg synes, at jeg gav tid nok.

Hr. Lars Kramer Mikkelsen i ordførerrækken.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Det er, fordi det har været så viseligt indrettet, at hr. Ulrik Kragh har fået mere tid til at svare, end vi andre har fået til at spørge, og det er selvfølgelig en meget god måde at gøre det på.

Regeringens forslag til reform af byfornyelsesloven vil på stort set alle områder føre dansk boligpolitik endnu længere væk fra det, der egentlig er behov for. Over hele landet, ikke mindst i de store byer og i særdeleshed i Køben-

havn, er der fortsat et stort behov for en stærk byfornyelsesindsats.

Med en stærkt stigende arbejdsløshed og stadig alt for mange boliger uden toilet eller bad virker det som et direkte skud i foden at fremsætte et lovforslag af denne her karakter. 50 personer om dagen bliver arbejdsløse under denne regering, og det er ikke et forslag af denne her karakter, de har brug for. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd vurderer, at mindst 1.800 job, formentlig op mod det dobbelte, forsvinder i byggebranchen på grund af denne her lov. Regeringens nedskæringer på byfornyelsesområdet vil føre til øget arbejdsløshed.

Kl. 17.35

Byfornyelse er aktiv socialpolitik, og i en tid med megen snak om den sociale arv, forekommer det nærmest paradisk at tale om en reform af byfornyelsen, når der slet og ret er tale om en nedskæring, en forringelse af byfornyelsen. Det fører til forringede bo- og levevilkår i mange år frem for helt almindelige mennesker i det her land. Bekymrer det slet ikke Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti?

Lovforslaget blev sendt i høring den 8. oktober med frist til den 20. oktober. Hvis det var et uproblematisk, lille forslag, der pillede ved et hjørne af byfornyelsen, var det o.k., men det her forslag bomber byfornyelsen tilbage til en tid, hvor byfornyelse var en trussel og ikke et tilbud. Høringssvarene taler da også deres tydelige sprog. Forslaget får – ikke overraskende – mange kritiske ord med på vejen. Forslaget ligner slet og ret dødsstødet for byfornyelsen.

Vi kan sådan set godt forstå, at høringssvarene er kritiske, for problemet er, at selv om vi valgte at tage de mest positive briller på, hvis sådan nogen eksisterer, hænger forslaget overhovedet ikke sammen. Desværre rækker tiden ikke til at gennemgå forslaget i sin helhed. Jeg må selvfølgelig forsøge at spørge til, hvorfor regeringen ikke har villet i dialog om det her, og hvorfor den også på det her felt vil føre bulldozerpolitik over for kommuner, boligbevægelser og en lang række samarbejdspartnerne.

Regeringen vil have ejerne mere på banen, siger den. I sig selv er det jo et fromt ønske. Vi mener bare overhovedet ikke, at det sker med det her forslag. Selvfølgelig skal vi bruge offentlige midler bedst muligt herindefra, og de skal bruges dér, hvor de gør størst gavn. Men hvor stammer regeringen tro på den der pludselige vilje til at få det til at lykkes med ejernes egen indsats fra? Hvor er tryllestaven henne?